

Ἄγιε Γέροντα, Σεβαστοὶ Πατέρες, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

«Οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ». Ἄνεξιχνίαστοι αἱ βουλαὶ τοῦ Κυρίου. Ἄβυσσος τὰ κρίματα αὐτοῦ. Ἔνα μόνον εἶναι τὸ θετικὸν βῆμα, τὸ ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον τὰ πάντα ὁ Θεὸς οἰκονομεῖ. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, καὶ ἡ λύπη ἡμῶν, ἡ προξενουμένη ἐπὶ τῇ κοιμήσει προσφιλοῦς μας προσώπου δὲν εἶναι ἄμετρος καὶ ἄελπιδος καθὼς τῶν λοιπῶν, τῶν μὴ ἐχόντων ἐλπίδα.

Οὕτω, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, «ἡ ἀρπαγή» τοῦ ἀλησμονήτου μας πατρὸς Θεοδωρήτου συνέσεισεν ἡμᾶς μέχρις ἐγκάτων τῆς καρδίας. Χθὲς συνεζητοῦμεν μετ' αὐτοῦ καὶ σήμερον τὸν ἀσπαζόμεθα ἄπνουν. «Ἡρπάγη, ἵνα μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ.» Καὶ ὄντως, παιδιόθεν τὸν ἠκολούθει ἡ σύνεσις αὐτῆ, καὶ ἔνεκεν τῆς ὁποίας, ὠδηγήθη μετὰ τὴν ἐγκύκλιον μόρφωσιν εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν τοιαύτην, γενόμενος πρῶτος τακτικὸς βοηθὸς τοῦ πανεπιστημιακοῦ διδασκάλου Κ.Σιώτου, μὲ προοπτικὴν τὴν πανεπιστημιακὴν ἔδραν. Ὅμως παρὰ τὴν τοιαύτην ἐξέλιξιν, κατακαιόμενος ἀπὸ πύρινον ζῆλον ἠκολούθησε τὸ «μοναδικόν» ἐπάγγελμα, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμένην ὁδὸν τοῦ μονήρου βίου. Μὴ ξιπασθεὶς καὶ φυσιωθεὶς ἀπὸ τὴν θύραθεν γνῶσιν, ὑπετάχθη ὡς ἀπλοῦς ἰδιώτης εἰς τὸν ὀσιώτατον Γέροντα π. Καλλίνικον μετὰ παιδικῆς ἀπλότητος καὶ ἐκκοπῆς θελήματος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.

Τῇ εὐλογίᾳ τοῦ ἀγίου πνευματικοῦ του πατρὸς, ἤχθη εἰς τὸ ὑπεραγγελικὸν ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης. Ὡς εὐορκὸς Ἱερομόναχος καὶ κατηξιωμένος, ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν του, ἄνευ ὄρων καὶ ὀρίων, εἰς ἀντιμετώπισιν «τοῦ μεγαλυτέρου συγχρόνου κακοῦ» ἦτοι, τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ, ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν συγγραφὴν πλειάδος ἀνεκτιμήτων ἀντιοικουμενιστικῶν ἔργων.

Ἐνεκεν δὲ τῆς κατὰ Θεὸν παρησιᾶς ἀμφοτέρων τῶν Πατέρων, ἀκολούθησε διωγμὸς των, ἐξ Ἀγίου Ὁρους, μὲ ἐγκατάστασιν αὐτῶν εἰς τὴν «Ὠραϊὰν καὶ στρογγύλην» νῆσον τῶν Κυκλάδων, Πάρον, ὅπου καὶ ἴδρυσαν τὸ Ἰσυχαστήριον «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου», μὲ ἀκτινοβολίαν πνευματικὴν.

Καθ' ὅσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν ἀπέχουσι τὰ διανοήματα ἡμῶν καὶ ἐπιθυμίαι καὶ τὰ θελήματα, ἀπὸ τῶν θείων συνέσεων καὶ τῆς εὐδοκίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Τοιουτοτρόπως, ἐνῶ ἡμεῖς ἠλπίζομεν εἰς τὴν ἐπὶ πλείονα ἔτη συνέχισιν τοῦ ὁμολογιακοῦ του ἔργου, ὁ Θεὸς ὁ ἐτάζων νεφροῦς καὶ καρδίας, ἀλλέως ἔκρινε καὶ τὸν ἤρπασεν ἐκ μέσου ἡμῶν.

Δὲν ἐστερήθη μόνον ὁ ἅγιος Γέροντας του τὸν ἄξιο ὑποτακτικόν, ἡμεῖς τὸν ἠγαπημένον παράδελφόν, τὸ στήριγμα καὶ τὴν παρηγορίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ Τίμιος ἀγὼν τὸν εὐζωνα καὶ ἀνυποχώρητον στρατιώτην καὶ ὁμολογητήν.

Δικαίως, λοιπόν, ἀπερχόμενος ἀφ' ἡμῶν, δόκιμε ἀθλητά, πάτερ Θεοδώρητε, δύνασαι νὰ λέγῃς, κατὰ τὸν Ἁπ. Παῦλον, «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστην τετήρηκα, λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτής».

Τὸ διάβα τῆς ζωῆς σου θὰ μένη δι' ἡμᾶς παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ὅντως, ἡ μνήμη σου, αἰώνια, ἀξιύμνητε γέροντα μας.

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς Γέρων Χρυσόστομος.

Πνευματικὸς Ι.Μ. Γοργοεπηκόου καὶ Μυροφόρων – Σπέτσαι.